

John Maynard Keynes (1925): Bir Liberal miyim?¹

Çeviren: Dr. Yavuz YAYLA

John Maynard Keynes (1925): Am I a Liberal?

ARTICLE INFO

Article History:
Date Submitted: 22.10.2016
Date Accepted: 25.12.2016

I

"Politik hayvan olarak doğmuş birisinin bir partiye ait olmaması çok rahatsız edicidir; böylesi bir durum ıssız, yalnız ve yararsızdır. Güçlü olan partideyseniz ve bu partinin genele dair bir programı ve felsefesi varsa, aynı anda topluma içkin, pratik ve entelektüel derinliğe sahipse kuşkusuz tam bir uzlaşma noktası olur! – çok büyük bir takdir görür ve herkesin boş zamanlarını kullandığı bir alan olur; - elbette bunlar politik hayvan olmanız durumunda geçerlidir. Bu durumda, “Ben partili olacak biri değilim” gibi zavallı sözleri söyleyemeyen politik hayvan bir partiye ait olacaktır. Eğer asgari düzeyde bile içinde yer alabileceği bir yuva bulamıyorsa ters tepmeyi kullanmalı ve en az nefret ettiğini seçmelidir ki ayazda kalmasın.

Şimdi benim durumuma bir bakalım – bu olumsuz sınamanın neresine iniş yaptım? Nasıl oldu da kendimi bir Muhafazakâra dönüştürdüm? Beni yemek ya da içeceklerle kandırmadılar – entelektüel ya da ruhani bir avuntu da değil. Eğlenmemeli, heyecanlanmamalı ya da üstünlük atfedilmemeli. Ortamda yaygın olduğu üzere, mantıksal yaklaşım, yaşama bakış – tabii adları anmayacağım – ne benim kişisel çıkarlarımı ne de kamunun iyiliğini öne çıkarıyordu. Bir yere varmadı; bir idealin karşılığını veremedi; entelektüel ölçütlere uymadı; güvenli bile değildi ya da zaten ulaşılmış olan uygarlık düzeyini gerilettiler, şeyleri koruma derdindeydi.

Yani, bu durumda İşçi Partili mi olmalıyım? Yüzeyle daha çekici gözükmekte. Ama biraz yakınlaştınız mı büyük güçlükler ortaya çıkıyor. Öncelikle, bu bir sınıf partisi ve o sınıf

¹ John Maynard Keynes, *Essays In Persuasion*, W.W. Norton & Company, New York & London, 1963.

da benim sınıfım değil. Eğer kovaladığım şey kısmi çıkarlar olsaydı kendi kişisel çıkarlarımın peşinden koşardım. Bu türlü bir sınıf mücadelesi söz konusu olduğunda, kimi tatminsiz gayretkeşler dışında herkes gibi benim de yerel ve kişisel vatanseverliğimin kuşatmasına tabi olurum. Bana adil ve iyi gözükten şeylerden etkilenebilirim ama üzerine konuştuğumuz Sınıf savaşı olduğunda ben eğitilmiş burjuvazinin yanındayım. Diğer yandan, yukarıdakilerden daha ötede, İşçi Partisindeki entelektüel öğelerin yeterli kontrol sağlayabileceklerine hiç inanmadım; kararların çoğu, neyin hakkında karar alındığını çok da bilmeyen kişilerce alınacak ve –olacak gibi gözüküyor da- partinin kontrolü katı bir iç halkanın eline geçse bile bu kontrol de, Karmaşa Partisi olarak adlandıracağım İşçi Partisinin aşırı Sol Kanatının çıkarlarına göre hareket edecektir.

Negatif sınamada, güçlü liderlik ve doğru programa sahip olan bir Liberal Partinin hala gelecek ilerlemesi için en iyi araç olduğuna inanma eğilimindeyim.

Parti sorununu olumlu açıdan ele aldığımızda – tepkisellik değil de çekicilikten ağıri baktığımızda, ölçüt olarak ister umutlarımızı alalım ister insanları gördüğümüz herşey biraz kasvetli gibidir. Ve neden her bir durum için aynıdır. On dokuzuncu asrın tarihi parti soruları, geçen hafta yenmiş bir koyun kadar ölüdür; geleceğin soruları belli belirsiz görünmekteyken henüz parti soruları haline gelmemişlerdi ki eski parti hatlarının ötesine geçmektedirler. Sivil ve Dini Hürriyet, Franchise, İrlanda Sorunu, Sömürge Öz Yönetimi, Lordlar Kamarasının Yetkileri, dikine kademelendirilen Gelir ve Veraset İntikal vergileri, “Toplumsal İyileştirmeler” için Kamu Gelirlerinin savurganca harcanması yani Hastalar, İşsizler, Yaşlılar için Sosyal Sigorta, Eğitim, Konut ve Kamu Sağlığı – bunların her birisi Liberal Partinin başarıyla mücadele ettiği ya da artık modası geçmiş veya bu tür partiler için ortak bir zemindirler.

Geriye ne kaldı?

Kimileri Arazi Sorunundan bahsedecektir. Ben değil – bu soruya, bu geleneksel biçiminde değer verdiğim için, artık olgulardaki sessiz sedasız değişim sonucunda tali bir öneme sahiptir. Hala seyrüsefere dayanıklı sayılabilecek iki tarihi Liberal platform

görmekteyim – İçki Sorunu ve Serbest Ticaret. Bu ikisinden Serbest Ticaret büyük ve canlı bir siyasi sorunsal olarak yerini korumaktadır.

Serbest Ticaret konusunda hep iki sav olmuştur – baştan beri ve bugün de Liberal bireycilere çekici gelen müdahale etmeme (laissez-faire) savı ve her bir ülkenin karşılaştırmalı üstünlüğe sahip olduğu kaynaklardan akan yararı temel alan ekonomi savı. Artık Serbest Ticaret Öğretisinin renk kattığı siyasi felsefeyi benimsemiyorum. Serbest Ticarete inanıyorum çünkü genel olarak uzun erimde teknik güce ve entelektüel sıklığa sahip tek politika. Ama en iyi olasılıkta bile Liberal Parti kendisini Arazi Sorunu, İşçi Sorunu ve Serbest Ticarete tek başına, ilk ikisine dair net ve tekil bir programa ulaşırsa bile sürdürebilir mi?

Bugün bir Liberal olmaya dair olumlu sav oldukça zayıftır.

Diğer partiler olumlu sınamayı nasıl geçti? Muhafazakâr Parti daima Değişmez bir yere sahiptir. Fakat yapısal olarak Liberal Parti kadar kötü bir örnektir. Bugün ilerlemeci genç Muhafazakârı ortalama bir Liberalden ayıran gerçek bir politik farklılık değil sadece bir mizaç farkı ya da geçmişteki birliklerdir. Eski savaş çılgınlıkları artık susturulmuş ya da sesi kısılmıştır. Kilise, Aristokrasi, Toprak Çıkarları, Mülk Hakları, Kraliyet Zaferleri, Hizmet Şerefi, hatta Bira ve Viski bundan böyle asla Britanya politikalarının belirleyeni olmayacaktır. Muhafazakâr Parti, ilerleyen değişen koşullara uyum sağlamış evrilen Bireysel Kapitalizmle ilgili olmalıdır. Zorluk, Kent ve Parlamentodaki Kapitalist önderlerin Kapitalizmi Bolşeviklik olarak adlandırdıkları şeyden korumak için alınması gereken güçlü önlemleri ayırt etme yeterliğine sahiptir.

Eski moda Kapitalizm kendisini savunabilir nitelikte olsaydı kuşaklar boyunca yerinden oynatılmazdı. Neyse ki Sosyalistler için bunu yapma olasılığı çok düşük. Entelektüel olarak çürümüş Bireyci Kapitalizmin tohumlarının özünde karakteristik olan kurumlarda bulunabileceğine inanıyorum ama izlediği Feodal toplumsal sistemde aşağı edilmiştir – aslında kalıtım ilkesidir. Refah ve işletme kontrolünün kalıtsal ilkesinin aktarımı, Kapitalist Gerekçe önderliğinin zayıf ve ahmak olmasının nedenidir. Üçüncü kuşak kişilerce çok fazla baskınlık kurulmuştur. Toplumsal nitelikteki bir kurumun çürümesini, kalıtsal ilkelere bağlı

kalmasında fazla hiçbir şey daha kesin kılamaz. Bunun göstergelerinden birisi en eski kurumlarımızdan olan, kendisini sürekli kötü kirlerden arındıran Kilisedir.

Muhafazakâr Partinin yok olmayan bir kanadının olması gibi İşçi Partisi de daima Karmaşa Partisinin –ister Jakobenler, ister Bolşevikler deyin, size kalmış- müdahalesi altında kalacaktır. Bu, var olan kurumlardan nefret eden ya da bunları yok etmek isteyen ve bunları yok etmenin büyük bir iyilik sağlayacağına – ya da en azından bunlardan kurtulmanın büyük iyiliğin altyapısını oluşturacağına - inanan partidir. Bu parti yalnızca toplumsal baskı atmosferinde ya da Ölmeyen Kurula karşı tepki ortamında serpilebilir. Büyük Britanya’da uca kaymış kısmı sayısal olarak çok zayıftır. Ancak felsefesinin damıtılmış biçimi, kanımca, bütün işçi Partisine sızmıştır. Ancak merkezdeki liderleri ılımlıdır, İşçi Partisi, Karmaşa Partisinde tam gelişmesini bulan yaygın tutku ve kıskançlıkların küçük bir çekiciliğe sahip olduğu seçim başarılarına daima bağlı kalacaktır.

Bu Karmaşa Partisine karşı gizli sempatinin, İşçi Partisinin yaşam damarlarının gücünü kemiren bir solucan olduğuna inanıyorum. Refah ve iktidar sahiplerine kötücüllük, kıskançlık ve kin beslemek gerçekten Halkçı Cumhuriyet inşa etme idealiyle hastalıklı bir ilişki içindedir. Gene de başarılı bir İşçi lideri ya da en azından böyle gözükene biri biraz olsun barbar olmamalıdır. Yoldaşlarını yalnızca sevmesi yetmez, onlardan nefret de etmelidir.

Bu durumda nasıl bir Liberalizm istiyorum? Bir tarafta Muhafazakârlık, güç ve tutkusunu Uzun Ömürlü olmaktan alan iyi tanımlanmış bir bütündür ve “en iyi eğitilmiş”, insani, Muhafazakâr Serbest Ticaretçi olarak tanımlanabilen Soldan ahlaki ve entelektüel saygınlığını edinmiştir. Diğer tarafta, Güç ve tutkusunu Karmaşanın Solundan almakta olan bütünsel tanımlı İşçiler “en iyi eğitilmiş”, insani, Sosyalist Yenilikçi olarak tanımlanabilen Sağdan ahlaki ve entelektüel saygınlığını edinmiştir

Bu ikisi arasında yer var mı? Artık her birimizin, ‘en iyi tür’ Muhafazakâr Serbest Ticaretçi ya da ‘en iyi tür’ Sosyalist Yenilikçi olduğumuza ve buna uygunluğumuza karar vermesi gerekmiyor mu?

Belki sonuç budur. Ama ben gene de sınıflarla ilgisi olmayan, Uzun Ömür ve Karmaşacılıktan bağışık olarak geleceği özgürce inşa edecek, bu diğer ikisinin yapısını bozacak bir parti için yer olduğunu düşünüyorum.

Böylesine bir Partinin Felsefesi ve Pratiğinin nasıl olması gerektiğine dair anlayışımı hemen açıklayayım. Başlarken kendisini geçmişin boş laflarından kurtarmalıdır. Bence, Muhafazakâr Partinin sol kanadı dışında geçmişteki bireycilik ve bütün şiddetiyle müdahale etmeme (laissez-faire) kendine bir yer bulamaz – bunlar elbette ondokuzuncu yüzyılın başarılarına büyük katkı vermiştir. Bunu söylememin nedeni, öğretinin doğmasına yol açan koşullarda yanlış olması değil (yüz yıl önce doğsam bu partide olmak isterdim), artık çağımız koşullarında uygulanabilirliklerinin kalmamasıdır. Programımız liberalizmin tarihi sorunlarıyla uğraşmak yerine güncel canlı, önemli ve ivedi çıkarların parti sorunu olup olmadığına bakmalıdır. Halk desteğini yitirmeyi ve biraz alayı göze almalıyız. Sonrasında kalabalıklara seslenmemiz ve bünyemizin güçlenmesi olanaklı olacaktır.

II

Güncel sorunları beş başlık altında topladım:

1. Barış Sorunu.
2. Hükümet Sorunu.
3. Cinsiyet Sorunu.
4. Uyuşturucu Sorunu.
5. Ekonomi Sorunu.

Barış Sorunu konusunda haydi sonuna kadar Pasifist olalım. İmparatorlukla ilgili olarak, Hindistan dışında önemli bir sorun olduğunu sanmıyorum. Hükümet sorunları bulunan diğer yerlerde, herkesin yararına olan sorunsuz ayrılma süreci nerdeyse tamamlandı. Ama Pasifizm ve Silahlanmayla ilgili olarak daha başlama noktasındayız. Daha önce Savaş lehine aldığımız riskler gibi bugün de Barış lehine risk almak gerekmekte. Fakat bu riskleri çeşitli koşullar altında varsayımsal olarak savaşmayı üstlenme biçiminde ele alınmasını istemiyorum. Paktlara karşıyım. Fransa'nın askeri gücünün bolluğunu dikkate aldığımızda

silahsızlandırılan Almanya'nın Fransız saldırılarına karşı korunması için kendi ordumuzu bütünüyle rehin vermemiz safiyane bir davranış olur; ve Batı Avrupa'da gelecekte çıkacak her savaşta bizim de yer alacağımızı varsaymak gereksizdir. Zayıf gözükme riskini de alarak Tahkim ve Silahsızlanma yönünde çok iyi bir örnek verme taraftarıyım.

Sıkıcı ama önemli olan Hükümet sorununa geçiyorum. Bence Hükümet gelecekte, daha önce kaçındığı pek çok görevi üstlenecek. Bu amaçlara yönelik olarak Bakanlar ve Meclis işe yaramaz olacaktır. Görevimiz, yerinden yönetim ve olanaklı olan yerlerde âdemi merkezîyetçilik olmalı, özel olarak eski ve yeni hükümetin yetkilerinin idari organlara ve yarı bağımsız kuruluşlara devredilmesini sağlamalıyız; ancak bu sırada demokratik ilkelerle Meclisin mutlak egemenliğine hasar vermemeliyiz. Bu sorunlar gelecekte İmtiyaz ve geçmişte iki Meclisin ilişkileri kadar önemli ve zor sorunlardır.

Cinsiyet Sorunu başlığı altında sıraladığım sorunlar daha önce partinin sorunu değildi. Ama bunun nedeni bu konuların kamuoyu tarafından hiç tartışılmaması ya da nadiren tartışılmasıydı. Artık değişti. Şimdi geniş anlamda kamuoyunun daha fazla ilgilendiği bir sorun yok; çok az sayıda konu daha geniş bir kitle tarafından ele alınıyor. Toplumsal önemleri en üst düzeyde; yardımları olmuyor ama gerçek ve içten görüş farklılıklarını kızıştırıyorlar. Kimileri bazı ekonomik sorunların çözümünü derinlemesine içeriyor. Cinsiyet Sorununun politik alana girmek üzere olduğundan kuşku yok. Evrensel Oy hakkıyla ilgili devinimler yalnızca yüzeyin altındaki daha derin ve daha önemli konuların belirtileriydi. Doğum Kontrolü ve Gebelik Önleyicilerin kullanımı, Evlilik Hukuku, cinsel saldırıların ve anormalliklerin ele alınması, kadının ekonomik durumu, ailenin ekonomik durumu – bunların tamamının var olan Hukuktaki yeri ve hala ortaçağ izleri taşıyan ortodokslik dikkate alındığında hep birlikte uygar görüşlerin ve uygar uygulamaların kapsamı dışındadır ve eğitilmiş ya da eğitimsiz bireylerin bire bir birbirlerine söylediklerinden farklıdır.

Kimse kendini değişen bu fikirlerin yalnızca kaynayan insanlığın küçük eğitilmiş kısmını etkileyeceği sanısıyla kendini kandırmasın. Doğum Kontrolü ya da Boşanma Reformu fikirlerinin şoke edeceği kişinin çalışan kadınlar olacağını kimse sanmasın. Onlar için bunlar yeni özgürlükler, en katı zorbalıklardan kurtulmak demektir. Toplantılarında bu konuları açıkça ve zekice ele alan bir parti seçmenlerinde yeni bir canlı çıkar keşfedecektir – çünkü

böylece politika yeniden herkesin öğrenmek istediği ve herkesin yaşamını derinden etkileyecek bir konunun üstesinden gelebilecektir.

Bu sorunlar aynı zamanda, yanıt vermekten kaçınılamayacak ekonomik sorunlarla karşılıklı ilişki içindedir. Doğum Kontrolü bir yanıyla kadın özgürlüklerine temas ederken bir yanıyla da Devletin Bütçe miktarı ya da ordunun büyüklüğü veya genel olarak nüfus hakkındaki görevlerine temas eder. Ücretli çalışan kadının konumu ve Aile Maaşı projesi yalnızca kadının konumunu, önce ücretli iş performansını ve sonra ücretsiz iş performansını değil aynı zamanda, ortodoks müdahale etmeme (laissez-faire) kuramlarına göre arz ve talep güçlerin sabit maaşı belirlemesi veya bizim tüm koşulları dikkate alarak bu güçlerin serbestliğini “adil” ve “makul” biçimde sınırlandırmamız konusunu etkiler.

Bu ülkedeki Uyuşturucu Sorunu, her ne kadar kumar sorununu da bu başlık altında almam gerekse de aslında Alkol Sorunu ile sınırlıdır. Alkollü İçeceklerin ve Bahisçiliğin Yasaklanmasının olumlu olacağını umuyorum. Ama bunlar sorunu çözmez. Sıkılmış ve acı çeken insanlığın zaman zaman kaçmasına, heyecanlanmasına, uyarılmasına, değişiklik olasılığına nereye kadar izin verileceğinin kendisi önemli bir sorundur. Sağlığa zarar vermeyen ve eğlenenlerin cebini yakmayan koşullarda dini bayramlarda ya da izinli festivallerde makul lisansa izin vermek olanaklı mıdır ve Amerika’da bağımlı olarak anılan mutsuz sınıfın karşı konulmaz tutkusuna barınak mı olacaktır?

Yanıtı beklememeli tersine aynı zamanda üzerinde konuşmaya en yetkin olduğum ekonomi sorununa temas eden politik sorulara doğru hızla genişletmeliyim. İçinde yaşadığımız ekonomik koşullara geçişi erken dönemde açıklayabilmiş tanınmış Amerikalı ekonomist Commons’ın bölümlendirdiği üç dönemin, üç sıranın sonuncusuna girmek üzereyiz.

İlki “verimsizlik ya da şiddet, savaş, gümrük veya boş inanç nedeniyle” Kıtık Çağı idi. Bu dönemde “bireysel özgürlük en alt düzeyde ve fiziksel zorlama ile topluluk, feodalite ya da hükümet kontrolü en yüksek düzeydeydi.” İstisnai örneklerde kısa aralıklarla birlikte bu durum (diyelim) on beşinci ya da on altıncı asra kadar normal ekonomik durumdu.

Ardından Bolluk Çağı gelir. “Bolluğun en yüksek düzeyde olduğu dönemde bireysel özgürlükler en üst düzeyde ve hükümetin fiziki denetimi en alt düzeydedir, bireysel müzakere karnenin yerini alır.” On yedinci ve on sekizinci yüzyıllarda kıtlık Mahkûmiyetimizi Bolluğun özgür havasına çıkarmak için dövuştük ve on dokuzuncu yüzyılda bu çağ müdahalesiz (laissez-faire) ve tarihi Liberalizmin muhteşem zaferiyle sonuçlandı. Parti üyelerinin bu kolay çağın parılısına kapılarak bir özlem içinde olmaları normaldir.

Ancak artık üçüncü çağın eşiğindeyiz, Commons bunu İstikrar olarak anmaktadır ve “Marks’ın komünizmine gerçek bir seçenek” olarak nitelenir. Bu dönemde şunu dillendirir; “bireysel özgürlüklerde azalma, kamusal yaptırımların zorlaması vardır ama çoğunlukla toplu olarak uygulanan gizli, yarı açık, açık veya tahkim temelli kuruluş, şirket, sendika ve diğer toplu üretici, ticaret, emek, tarım ve bankacılık eylemlerine ekonomik anlamda uygulanır.” Kamusal alanlarda bu çağda yapılan istismar bir yanda Faşizm ve diğer yanda Bolşeviklikler. Sosyalizm bir ara yol sunmaz çünkü Bolluk Çağının öncüllerinden fırlayarak ortaya çıkmıştır, aynı müdahalesiz bireycilik ve ekonomik güçlerin serbest hareketi gibi ki ikincisinden önce neredeyse herkes, Kenti Editörleri, bütün kanlı ve gözü kapalı olanlar yürek parçalayıcı biçimde boyun eğer.

Ekonomik anarşiden, toplumsal adalet ve toplumsal istikrar adına ekonomik güçleri denetlemeyi ve yönlendirmeyi amaçlayan rejime geçiş teknik ve politik olarak büyük güçlükler getirecektir. Gene de Yeni Liberalizmin kaderinin kendi çözümünü aramak olduğunu ileri sürüyorum. Bu, bugün gözlerimizin önünde Kömür Endüstrisinde, artık ağır basan fikirlerin karmaşasının sonuçları hakkında nesnel bir ders olarak durmaktadır. Bir yanda Hazine ve İngiltere Merkez Bankası arz ve talep güçlerinin serbest hareketinin ekonomik düzeni sağlayabileceği ve sağlaması gerektiği varsayımını temel alan on dokuzuncu yüzyıl ortodoks politikasını sürdürür. Hazine ve İngiltere Merkez Bankası hala –ya da bir düzeye kadar bir ya da iki hafta öncesine kadar- fiilen günümüz ekonomik yaşamı içinde ortaya çıkan serbest ticaret ile sermaye ve emek hareketini izleyen şeylere inanmaktadır.

Diğer yandan, yalnızca olgular değil aynı zamanda kamuoyu görüşleri de Commons’ın İstikrar çağından çok yollar kat etti. Sendikalar arz ve talep güçlerinin serbest hareketine müdahale edecek kadar güçlüdürler, Kamuoyu Görüşü, Sendikaların büyüyen bir tehlike

olduğuna dair homurdanmalara ve kuşkulara karşın Kömür madencilerinde çalışan işçilerin asla yol açmadıkları acımasız ekonomik koşulların kurbanları olmalarına karşı Sendikaların görüşlerini destekler. Örneğın paranın değerini değıştirdikten sonra ilgili ayarlamaların arz ve talep güçleri tarafından yapıldığı eski-dünya partisi fikri, Sendikaların güçsüz olduğu ve ekonomi Kamyonunun İlerleme yolunda engel tanımadan yol aldığı, hatta bu sırada alkışlandığı elli ya da yüz sene öncesine aittir. Devlet adamlarımızın basmakalıp akıllarının yarısı bir zamanlar doğru ya da kısmen doğru olan ama artık her geçen gün gerçeklikle ilişkisi azalan varsayımları temel alır.

Yeniçağ için yeni bir akıl bulmalıyız. Aynı zamanda iyi bir şey yapacaksak ortodoks gözükmeyen, sorunlu, tehlikeli bunlara biat etmeyerek bir yol açmalıyız.

Ekonomi alanında bu öncelikle, ekonomik güçlerin çalışmasını uyarlamak ve denetlemek için yeni politikalar ve yeni araçlar bulmalıyız, böylece toplumsal adalet ve toplumsal istikrar yararına neyin uygun ve uyumlu olduğuna dair çağcıl görüşlere kabul edilemez biçimde müdahale etmezler. Uzun erimli ve farklı biçimlere giren bu politik savaşımın açılış sahnesi kaza eseri değıldir, para politikasını merkez almalıdır. İstikrar ve adaletle en sert müdahaleler on dokuzuncu yüzyıl Bolluk felsefesi kapsamında ücret düzeyi değışiklikleriyle yeterli derecede sağlanmıştı. Ama bu değışikliklerin sonuçları, özellikle de yetkililer bize bunları on dokuzuncu yüzyılda yutturulanda bile daha sert bir dozda dayattığında çağcıl fikirler ve çağcıl kurumlar açısından kabul edilemezdir.

Ekonomik yaşam felsefemizi, makul ve kabul edilebilir olana dair kavrayışlarımızı hissettirmeden değıştirdik ve bunu yaparken tekniklerimizi ya da basmakalıp kurallarımızı değıştirmedik. Bu yüzden gözlerimiz yaşlı ve başımız dertte. Güncel olayların uyarımı ve baskısı altında günden güne ayrıntılı bir parti programı geliştirilmelidir; en genel anlamlar dışında bir çerçeveden ötesinin tanımlanması anlamsızdır. Ama Liberal Parti güçlerine çeki düzen verecekse bir tavrı, felsefesi, yönelimi olmalıdır. Politikalara karşı kendi tavrımı belirtmeye çalışarak başlarken sorduğum sorunun yanıtını vermeyi sizlere bırakıyorum — ben bir Liberal miyim?